

Först den tomma graven, sedan en Jesus som inte känns igen och som "gömmar sig" i vanlig mänsklig gestalt. Utan behov av maktuppvisande. Oväntat dyker han upp.

Som den uppståndne, full av liv. Ett liv som inga låsta dörrar och tjocka väggar kan hålla stånd emot.

Det enda Han har i tanken: att möta deras behov. Låka sår. Hela. Och överraska med barmhärtighet.

Allt är så annorlunda än lärjungarna hade väntat sig.

(Lukasevangeliet 24: 36ff, Johannesevangeliet 19: 19ff)

Så gjorde han då och så gör han idag.

En man fick veta att Gud skulle besöka honom. "Till mig" utbrast han förskräckt. "Och som det ser ut!" Han såg på sitt skräpiga hus. "Omöjligt!" klagade han "här kan jag inte ta emot Gud! All smuts, allt gammalt bråte!"

Han sprang ut på gatan: "kan någon komma och hjälpa mig? Snälla!"

Sprang in igen och började städa. Efter en stund dök verkligen någon upp och hjälpte till.

Gemensamt släpade de ut allt bråte och brände upp det bakom huset.

Dom skrubbede trappor och golv och putsade fönstren. Men ändå satt smutsen som fastklistrat i varena hörna.

"Det klarar vi aldrig" suckade mannen. "Jo, det gör vi" uppmuntrade den andre.

Sent på kvällen var de färdiga. Mannen dukade fram på köksbordet. "Så" sa han, "nu kan Gud komma. Undrar vart han blir av?"

"Men jag är ju här" sa den andre, satte sig vid bordet och sa: "kom, ät med mig". -

På söndag kväll "möts" vi igen.

Tills dess kan vi sjunga tillsammans om Påskens glädje.

er pastor *Klaus*

1. Han är uppstånden, Frälsaren,
han lever, o hur stort!
Väl stängde man hans grav igen,
han sprängde dock dess port.
Han evigt lever, Herren Krist,
så ljuder segerens bud,
och vi med honom, det är visst.
Högtlovad vare Gud!

2. Nu dödens konung slagen är
och fallit har hans tron.
Nu Kristus dödens nyckel bär,
så sjung i segerton!
Från världens sorguppfyllda land,
där synd och mörker bo,
till himlens glädjrika strand
han slog en frälsningsbro.

3. På den jag nu får vandra hem,
frimodig, säll och glad,
till fridens hem, Jerusalem,
min konungs tempelstad!
Det blir ock påsk för mig en gång,
ty dödens udd bröts av.
Jag skall stå upp till ljus och sång
ut ur min mörka grav.

*Text (=Psalmer och Sånger 1987 nr 516): Carl Boberg 1884
(25 år), ngt bearb. Musik: Ur Hymns and Psalms 1785-1788*